

"Hayata Bakışınızı Deęiřtirir."

DEİZM YANILGISI

”Hayata Bakışınızı Deęiřtirir.”

DEİZM YANILGISI

İÇİNDEKİLER

1. Bu kadar kıymetli duygular insana niçin verildi?	6
2. Bir insan niçin deist olur?	8
3. Deizme göre âlem niçin yaratıldı?	10
4. Deizme göre yaratıcı hikmet sahibi midir?	12
5. Deizme göre yaratıcı nimetlerinin başkasından bilinmesine razı mıdır?	14
6. Deizme göre yaratıcı mülkünün başkalarına taksimine izin verir mi?	16
7. Deizme göre yaratıcı kendini tanıtmak istemiyor?	18
8. Deizme göre insan kimdir, nereden gelmiş ve nereye gidiyordur?	20
9. Deistlerin ahireti inkâr etmesi mümkün müdür?	22
10. Peygamberliğin delilleri karşısında deistler neden suskundur?	24

1. Bu kadar kıymetli duygular insana niçin verildi?

Bir vakit bir sultan iki hizmetkârını huzuruna davet eder. Hizmetkârlarından birisine on altın verir: **“Güzel bir kumaştan bir kat elbise yaptır.”** diye ona emreder. İkinci hizmetkârınaysa on altın değil, bin altın verir ve içinde bazı şeylerin yazılı olduğu bir kâğıdı cebine koyup onu pazara gönderir.

Evvelki hizmetkâr on altınla en güzel kumaştan mükemmel bir elbise alır. **İkinci hizmetkâr** akılsızlık edip evvelki hizmetkâra bakıp kendisini ona kıyas eder ve cebine konulan kâğıdı okumadan bir dükkâna girer. Dükkâncıya bin altını verip bir kat elbise ister. İnsafsız dükkâncı da: *“Bu akılsız bir adama benziyor, on altına alınabilecek bir kumaşa bin altın veriyor.”* der ve kumaşın en çürüğünden ona bir kat elbise verir.

Daha sonra bütün sermayesini çürük bir kumaşa veren o bedbaht hizmetkâr sultanının huzuruna gelir. Cebindeki kâğıdı okumadığı ve kıymetli sermayesini çürük bir kumaşa verdiği için sultanı onu cezalandırır. Ve ona der ki: **“Eğer ben senin çürük bir kumaşı almanı isteseydim sana bin altın değil, evvelki hizmetkâra verdiğim gibi on altın verirdim. Zira kumaşın en iyisi bu pazarda on altına satılır. Sana bin altını vermemle anlamalıydın ki seni bu pazara bir kat elbise almak için göndermedim. Eğer cebine koyduğum kâğıdı okusaydın pazara niçin gönderildiğini anlar ve sermayeni böyle boşa harcamazdın. Şimdi çek bakalım cezanı!”**

Şimdi misalin hakikatini beyan edelim:

Misalimizde sultan ezelin ve ebedin sultanı olan Rabbimizdir. Kendisine on altın verilen birinci hizmetkâr **hayvanlardır**. On altın ise onlara takılan duyguların ve donanımın kıymetidir. Kendisine bin altın verilen hizmetkârsa **insandır**. Bin altın ise insana takılan akıl, kalp, göz ve dil gibi duyguların ve donanımın kıymetidir. Pazar ise şu dünyadır. İkinci hizmetkârın cebine konulan kâğıt ise ona yapması gereken ticareti öğreten semavi kitaplar ve başta Kur'an'dır.

Evet, insan bu dünyaya hayvan gibi yaşamak ve lezzet almak için gelmemiştir. Ona verilen sermaye mühim bir ticaret içindir. Eğer hayvan gibi yaşamak için bu dünyaya gönderilseydi bin altına yani bu kadar kıymetli cihazlara ve duygulara ne gerek vardı? Ona da hayvana verilen kadar verilir, bu kadar masraf yapılmazdı.

Hakikat böyleyken **deistler** hayvan gibi yaşamak için yaratıldıklarını iddia etmekte, “*Hayvan gibi yaşarız, ölürüz ve yok oluruz.*” diyerek âdeta akıldan istifa etmektedirler.

Bu eserde deizmin nasıl bir saçmalık olduğunu Allah’ın izniyle kat’i bir surette ispat etmeye çalışacağız.

Bu eserde Üstad Bediüzzaman Hazretlerinin Risale-i Nur Külliyyatı kaynak eser olarak kullanılmıştır. **Bu eserdeki muhatabımız deist kişidir.** Onunla konuşacak ve deizmin saçmalığını ona ispat edeceğiz.

Bu eseri kim aklını ve vicdanını hakem yaparak izlese inşallah deizm hastalığından kurtulur.

Bu eserde peygamberlerin ve kitapların gönderilmesinin lüzumu iki kere iki dört eder kat’iyetinde ispat edilmiştir.

Yardım ve inayet, hidayet ve selamet Allah’tandır!

2. Bir insan niçin deist olur?

Bir insan niçin deist olur? Niçin peygamberleri ve kitapları inkâr eder? İnkârı bir delilden midir, yoksa başka bir sebep mi var?

Bu videoda bu soruların cevabını vereceğiz. Cevabı verirken deist kişiyi muhatap yapıp onunla konuşacağız.

Şimdi deist olan kişiye soruyoruz:

- *Allah'ın peygamber ve kitap göndermediğini nereden biliyorsun? Yoksa Allah sana tecelli etti ve gözüktü de: “**Ben peygamber ve kitap göndermedim.**” mi dedi? Herhâlde böyle olmamıştır. Öyleyse sen Allah'ın hiçbir peygamber göndermediğini nasıl biliyorsun? Bil ki senin inkârın delilden kaynaklanmıyor. Şimdi sana deist olmanın sebebi ni anlatalım.*

Her günahta küfre giden bir yol vardır. O günah tövbe ve istiğfarla çabuk silinmezse kişiyi küfre sürükler. **Şöyle ki:**

Sen evvela günahlara dalmış ve haramlara müptela olmuşsun. Kendini günahlardan kurtaramıyorsun. Günahı işlerken aklına gelen cehennem fikri hazır lezzetini yok ediyor. Tam günahattan lezzet alırken birden aklına kabir azabı, cehennem azabı ve hesap geliyor. İşte o anda arzu ediyorsun ki keşke cehennem olmasaydı. Hatta keşke cehennemin sahibi olan Allah olmasaydı. Rahat rahat günah işleyip keyif sürseydin.

İşte bu tasavvurdan Allah'ı inkâr etmek duygusu ve meyli ortaya çıkıyor. Önce Allah'ı inkâr etmek istiyorsun. Ancak bunu yapamıyorsun. Çünkü sen de biliyorsun ki **bir harf kâtipsiz, bir iğne ustasız ve bir köy muhtarsız olmaz, olamaz.** Hâl böyleyken bu âlem nasıl ustasız, sahipsiz ve sultansız olur? Bu mükemmel varlıklar nasıl kendi kendine var olur? Şu kusursuz intizam nasıl tesadüfün eseri olur?

Bunları sen de düşünüyor ve bu sebeple de Allah'ı inkâr edemiyorsun. Ama Allah'ın emirlerine itaat etmek sana zor geliyor. Bu sefer kendi kendine diyorsun ki:

“Bir yaratıcı olsun ama emir ve yasakları olmasın. Her şey serbest ve helal olsun. Bir hesap ve azap olmasın.”

Emir ve yasakların olmaması için de peygamberlerin ve kitapların olmaması lazım. İşte bu düşünce seni peygamberleri ve kitapları inkâra sevk ediyor. Bu sayede kendine göre hem günahları rahatça işliyor hem de Allah inancı sayesinde kimsesizlikten ve sahipsizlikten kurtularak bir nevi rahata kavuşuyorsun. **Yani hiçbir emre muhatap değilsin, istediğin gibi günahları işleyebilirsin ama başın sıkıştı mı da yardım dileyebileceğin bir yaratıcın var.**

Sözün özü: Sen deistliği bir delilden dolayı tercih etmedin. Deist olmanın sebebi cehennem korkusu ve cehennemi hatıra getirmenin senin hazır lezzetini yok etmesidir. İşte seni deist yapan nefsinin bu aldatmasıdır.

Hâlbuki şöyle düşünsen hemen bu batıl itikadından vazgeçersin: Sen günahkâr olsan ama iman hakikatlerini kabul etsen belki Allah günahlarını affeder. En azından günahların kadar ceza gördükten sonra cennete girersin. Ama eğer sadece rahat günah işlemek için iman hakikatlerini inkâr etsen kâfir olarak öleceğin için cehennemde ebedî kalırsın, cennetin kokusunu dahi duyamazsın.

Bu makamda sana nasihatimiz şu:

Eğer günahlardan kurtulamıyorsan Allah'tan af ve hidayet dile, O'na sığın. Günahları rahatça işleyeyim diye sakın deist olma. Yoksa son nefeste o kadar pişman olursun ki hayalin daha tasavvurundan âciz kalır.

3. Deizme göre âlem niçin yaratıldı?

Deizm hakkındaki bu üçüncü dersimizde yine bir deistle konuşacak ve onu kendimize muhatap yapacağız. Şimdi deist olan kişiye soruyoruz:

*- İnandığın yaratıcı **-ki biz ona Allah diyoruz-** şu âlemi niçin yaratmıştır? Yani şu nakış nakış süslenmiş kuşlar, kelebekler, çiçekler, ağaçlar ve diğer bütün varlıklar niçin yaratılmıştır?*

Sakin “Öylesine yaratmış, bir gayesi yok.” deme. Zira bu âlemin yaratıcısı hikmet sahibidir. Baksana, şu dünyada her şeyin bir vazifesi var. Her şeye faydalar takılmış. Boş ve abes hiçbir şey yok. Bu da ispat eder ki yaratıcımız hikmet sahibi bir yaratıcı. Hâl böyleyken sen nasıl olur da “Şu âlemin yaratılmasının hiçbir gayesi yoktur; boşuna yaratılmış.” diyorsun.

Madem sen yaratılışın gayesini bilmiyorsun o hâlde biz sana öğretilim. **Bu gaye şudur:**

Her kemal ve güzellik sahibi kendi kemalini ve güzelliğini göstermek ister. Bu sırdan dolayı Allah da kendi kemalini ve güzelliğini göstermek için bu âlemi yarattı. İşte varlıkların renk renk boyanması, farklı şekillerde ve suretlerde yaratılması, hikmetle donatılması, hep bu sırdandır. **Yaratıcımız kendisini tanıttırmak ve bildirmek istiyor.**

Madem yaratıcımız kendisini tanıttırmak ve bildirmek istiyor o hâlde peygamberler ve kitaplar göndermeli. Aksi takdirde bizler onu tanıyamayız. Mesela bak, yaratıcıya “**Allah**” dedik. Onun isminin “**Allah**” olduğunu bize peygamberler öğretti. Bir düşünsene, peygamberler olmasaydı yaratıcımızın adını bile bilemezdik.

- Bilinmek için şu âlemi yaratan ve bu sebeple her varlığı nakış nakış süsleyen zatın ismini bile bildirmediğini nasıl kabul edersin?

- Kendini bildirmek için bu kadar masraf yapan zat nasıl olur da bilinmenin en kısa yolu olan peygamberleri göndermez ve kitapları indirmez?

Eğer Allah sadece kendi varlığını bilmemizi isteseydi âlemi ve eşyayı bu kadar süslemezdi. Zira bir çiçekle de yaratıcının varlığını biliriz. Ama Allah bir çiçekle yetinmemiş âdeti yeryüzünü bir sofraya, baharı bu sofraya bir gül destesi yapmış. Demek, sadece varlığının bilinmesini istemiyor, isim ve sıfatlarıyla tanınmak istiyor. Bu da ancak peygamberlerin gönderilmesiyle yani Allah'ın kendisini bizzat elçileri vasıtasıyla tanıtmalarıyla mümkündür. Eğer elçileri olmazsa onu tanıyamaz hatta yanlış tanırız. Mesela sana sorsak, “*İnandığın yaratıcı uyur mu? Yer mi? İçer mi? Eşi ve çocukları var mı?*” Bu ve benzeri sorulara **hayır** diyebilmek için vahye mazhar peygamberlere ve Allah'ın kendisini tanıttığı kitaplara muhtaç değil misin? *Sönük aklınla bu sorulara nasıl cevap vereceksin?*

Sözün özü: Allah Teâlâ bu âlemi kendisini bilmemiz için yaratmış ve varlıkları nakış nakış süsleyerek onlarda tecelli eden isim ve sıfatları düşünmemizi istemiştir. Bunun yerine gelmesi için de mutlaka peygamberler gönderilmeli ve kitaplar nazil olmalıdır.

Çünkü insanın akli bir yaratıcıyı bulsa da O'nun isim ve sıfatlarını hakkıyla keşfedemez. Hatta çoğu kez hata yapar. Ateşe tapan, ineğe tapan, yıldızlara ve diğer eşyaya tapan insanlar bu sözümüzün şahididir. Bir peygamber gelmezse kişi böyle şaşırmakta, ineği kendi rabbi zannetmektedir. Elbette bu âlemi yaratan zat bu hataya düşmemize müsaade etmeyecek ve kendisini bizlere hakkıyla tanıtacak peygamberleri gönderecektir ve göndermiştir. Bunun inkârı gündüzün ortasında Güneşi inkâr etmek kadar imkânsızdır.

4. Deizme göre yaratıcı hikmet sahibi midir?

Deizm hakkındaki bu dördüncü dersimizde yine bir deistle konuşacak ve onu kendimize muhatap yapacağız.

Şimdi deist olan kişiye soruyoruz:

- Senin inandığın yaratıcı hikmet sahibi midir? Yoksa işlerini sadece oyun ve eğlence olsun diye mi yapar?

Herhâlde bu âlemi bu kadar güzel yaratan ve her eşyaya onlarca fayda takan zat hikmet sahibidir. Zira böyle hikmetle yaratmayı ancak Hakîm olan yani hikmet sahibi bir zat yapabilir. Baksana, şu dünyada her şeyin bir vazifesi var. Her şeye menfaatler takılmış. Hiçbir şey israf edilmiyor. Boş ve abes hiçbir şey yok. Bu da ispat eder ki yaratıcımız hikmet sahibi. Herhâlde sen de yaratıcımızın hikmet sahibi olduğunu kabul ediyorsundur. Zaten bunu inkâr etsen bütün varlıklar karşına dikilir ve kendilerindeki hikmetleri gösterip seni yalanlar.

Şimdi de biraz senin üzerinde düşünelim:

Bak, sana öyle bir göz verilmiş ki güzelliğin bütün mertebelerini fark eder. Hâlbuki hayvanlara verilen göz şu âlemi siyah beyaz görüyor.

Yine sana öyle bir dil verilmiş ki bütün yiyeceklerin lezzetini ölçer ve anlar. Hâlbuki hayvanlara verilen dil sadece birkaç tadı fark eder.

Ve yine sana öyle bir akıl verilmiş ki âdetâ bir anahtar olup her kilidi açar.

Göz, dil ve akıl gibi sana öyle duygular ve cihazlar verilmiş ki bunların hiçbiri hayvanlara verilmemiştir.

Bütün bunları sana şu soruyu sormak için anlattık:

Yaratıcımız hikmet sahibi olduğuna göre, elbette israf etmez, boş ve abes iş yapmaz.

- Peki, hikmet sahibi yaratıcımız bize niçin bu kadar masraf yapmış ve bu kadar kıymetli cihazlar vermiş?

- *Yani niçin bize hayvanlarınkı gibi siyah beyaz gören bir göz vermemiş?*

- *Ya da niçin hayvanların dili gibi, birkaç lezzeti fark eden bir dil takmamış?*

- *Ya da en ince sanatları anlayan aklı bize niçin vermiş?*

- *Her şeyi kuşatan bir muhabbeti kalbimize niçin koymuş?*

- ***Bunların sebebi nedir?***

Sakin “Öylesine yapmış, bir gayesi yok.” deme. Zira en başta bu âlemin yaratıcısının hikmet sahibi olduğunda anlaştığımız. Şimdiyse diyorsun ki, “*Bu hikmet sahibi yaratıcı bu kıymetli cihazları bize öylesine takmış, israf etmiş; hiçbir gayesi yok!*”

Eğer gayesiz ve öylesine yaratmışsa hikmet sahibi değildir. Yok, hikmet sahibiyse öylesine yaratmamıştır ve bir gayesi vardır.

Şunu iyi bil ki:

Seni böyle antika bir sanat gibi yaratan ve paha biçilemeyen organları ve duyguları sana takan zat elbette bunu bir gaye için yapmıştır. Bu gayeleri akıl tek başına keşfedemez. Bu gayeleri bize ancak vahye mazhar peygamberler öğretebilir. Peygamberleri kabul etmemek bütün bu donanımların ve duyguların bize boşuna takıldığını ve yaratıcımızın israf ettiğini kabul etmek demektir. Bu da yaratıcının hikmetsiz olduğu sonucuna ulaştırır. Bu ise bütün varlıkların şهادetiyle yanlıştır. Madem yanlıştır öyleyse elbette peygamberler gönderilmiş, kitaplar indirilmiş ve bütün bu gayeler bizlere öğretilmiştir. **İman ettik ve tasdik ettik!**

5. Deizme göre yaratıcı nimetlerinin başkasından bilinmesine razı mıdır?

Deizm hakkındaki bu beşinci dersimizde yine bir deistle konuşacak ve onu kendimize muhatap yapacağız.

Şimdi deist olan kişiye soruyoruz:

- *Sen yapmış olduğun iyiliklerin başkasına verilmesine razı olur musun? Mesela ziyafetler verdiğin büyük bir yemekhanen olsa. Her gün yüzlerce fakire yedersen içirsen. Sonra bu fakirler onlara yaptığın bu iyiliği başkasından bilip ona teşekkür etse ve ona minnettar olsa buna razı olur musun?*

Herhâlde olmaz ve şöyle dersin: “*Ey fakirler topluluğu! Bu yemekhane benim. Sizleri yediren içiren benim. Ona değil, bana teşekkür edin ve bana minnettar olun!*”

Ya da şunu düşünelim:

- *Büyük bir fabrika olsa ve her gün yüzlerce kişiyi baştan aşağı giydiren. Sonra bu kişiler senin hediye olan bu elbiseleri başkasından bilip ona teşekkür etse ve ona minnettar olsa buna razı olur musun?*

Herhâlde olmaz ve şöyle dersin: “*Bu fabrika benim, sizi baştan aşağı giydiren benim, bunlar benim mallarım; ona değil, bana teşekkür edin ve bana minnettar olun!*”

Bir misal daha verelim:

Büyük bir hastanen olsa her gün yüzlerce hasta buraya gelip ücretsiz tedavi olsa ve şifa bulsa. Daha sonra bu hastalar onlara yaptığın bu iyiliği başkasından bilse ve o kişiye gidip: “*İyi ki sen varsın, senin cömertliğin olmasa biz nerde tedavi olurduk, bize kim bakardı! İlacımızı kim verir, bizi kim iyileştirirdi!*” dese buna razı olur musun?

Herhâlde olmaz ve şöyle dersin: “*Bu hastane benim. Sizi tedavi eden, ilacınızı veren ve sizlere bakan benim. Ona değil, bana teşekkür edin ve bana minnettar olun!*”

Şimdi sana bir soru soracağız:

- Sen en basit iyiliklerinin dahi başkasına verilmesine razı olamaz-ken Allah bizlere yaptığı sonsuz iyilik ve ihsanların başkasına verilmesine, onlara teşekkür edilip minnet gösterilmesine nasıl razı olabilir?

Elbette razı olmaz ve nimetin kendinden bilinmesini ister. Madem nimetin kendinden bilinmesini ister **o hâlde peygamberler göndermeli ve kitaplar indirmeli** ki bizler nimetin hakiki sahibi olarak onu tanıyabilelim. Eğer peygamberler olmazsa nimeti ondan bilemeyiz. Kendilerine peygamber ulaşmayan kavimlere veya peygamber ulaşmış olsa bile onlara uymayanlara baksana. Bir kısmı puta tapmış yani kendilerine verilen nimetleri putlardan bilmiş. Bir kısmı da ateşe tapmış, güneşe tapmış yani bütün nimetlerin sahibi olarak bunları bilmiş.

Demek, insan bir peygamberi tanımazsa, onun dersini dinlemezse Allah'ın nimetlerini batıl ilahlara böyle paylaştırıyor.

İşte Allah, kullarının nazarlarını bu batıl ilahlardan kendisine çevirmek için peygamberler göndermiş, kitaplar indirmiş ve şöyle demiştir:

“Ey kullarım! Sizler nimetin yaratıcısı ve hakiki sahibi değilsiniz. Buna rağmen yaptığınız iyiliklerin sizden bilinmesini istiyor ve başkasına verilmesine razı olamıyorsunuz. O hâlde ben ki nimetin yoktan yaratıcısı ve hakiki sahibiyim. Hiç nimetlerimin başkasından bilinmesine ve bana bedel onlara minnettara olunmasına razı olur muyum? Elbette olmam. O hâlde nimetlerimi ancak benden bilin ve sadece bana minnet edin!”

İşte peygamberlerin gönderilmesi bu cihetten zaruridir ve peygamberlerin varlığı nimetlerin varlığı kadar kesindir.

6. Deizme göre yaratıcı mülkünün başkalarına taksimine izin verir mi?

Bu ders deizm hakkındaki altıncı dersimiz. Bir önceki dersimizde nimet üzerinden yaptığımız tahlili bu derste **malikiyet** üzerinden yapacağız. Yine bir deistle konuşacak ve onu kendimize muhatap yapacağız.

Şimdi deist olan kişiye soruyoruz:

Senin büyük bir mülkün olsa... Bu mülkle sen zenginliğini ve büyüklüğünü göstermek istesen ve göstersen. Mülkünde de kiracıların olsa... Her şey senin iken ve senin zenginliğini ve büyüklüğünü gösteriyorken, ahali senin mülkünü başkasına ait bilse ve kendi aralarında şöyle konuşsa: “*Şurası Ahmet Bey’indir, şurası Mehmet Bey’indir; Şurası Ali’nindir, şurası Veli’nindir..*” Ahali bu gibi sözler söylese ve senin mülkünü kiracılarına taksim etse sen onlara şöyle demez misin: **“Ey ahali! Bu mülk tamamıyla bana aittir. Benim malımdır. Mal sahibi zannettikleriniz benim kiracımdır. Benim mülkümde ortağım yoktur.”**

Herhâlde buna benzer sözler söyler ve mülkünün taksimatına razı olmazsın. Şimdi sana bir soru soracağız:

-Sen sözde zenginliğine ve büyüklüğüne bir halel gelir diye mülkünün taksimine razı olmazken, senin ve zerrelerden atomlara kadar her şeyin hakiki mülk sahibi olan Allah mülkünün başkalarına paylaştırılmasına nasıl razı olur? Mülkünün başkalarına ait zannedilmesine nasıl müsaade eder? Büyüklüğü ve azameti buna izin verir mi?

Elbette izin vermez ve razı olmaz. Madem Allah bütün mülkün kendisine ait olduğunun bilinmesini ister o hâlde peygamberler göndermeli ve kitaplar indirmeli ki bizler mülkün tek sahibi olarak onu bilelim. Eğer peygamberler olmazsa şaşırır, Allah’ın mülkünü varlıklarına paylaştırırız.

Kendilerine peygamber ulaşmayan ya da ulaşsa da peygamberinin sözünü dinlemeyen kavimlere baksana. Bir kısmı ateist olmuş; Allah’ın

mülkünü tesadüfe, sebeplere ve tabiata taksim ediyor. Bir kısmı da batıl ilahlar bulmuş. Mesela derler ki: *“Gökyüzü Zeus’undur ve onun kontrolündedir. Denizler Poseidon’undur ve onun idaresindedir. Yer altı zenginlikleri Hades’indir.”* Daha bunlar gibi nice sözler söylemişler ve Allah’ın mülkünü nasıl da bölüştürmüşler.

İşte Allah bütün mülkün tek sahibi olduğunu bildirmek için peygamberler göndermiş, kitaplar indirmiş ve şöyle demiştir:

“Ey kullarım! Bütün mülk bana aittir. Mülkümde ortağım yoktur. Zerreden tutun güneşlere kadar her şey bana aittir. Sakın mülkümde bana ortaklar edinmeyin, mülkümü onlara taksim etmeyin. Bu, büyüklük ve azametime yakışmaz.”

İşte peygamberlerin gönderilmesi bu açıdan zaruridir ve bu, Allah’ın birliği kadar kesindir.

7. Deizme göre yaratıcı kendini tanıtmak istemiyor?

Deizm hakkındaki bu yedinci dersimizde yine bir deistle konuşacak ve onu kendimize muhatap yapacağız. Şimdi deist olan kişiye diyoruz ki:

- Bu âlemdaki her bir varlık ilahî bir kitap hükmünde olup sahibinin çok isim ve sıfatlarını kendinde okutmaktadır. Şimdi dilersen bir çiçeği beraber okuyalım. Bu okumakla anla ki yaratıcımız her bir varlığı bir kitap gibi yaratmış ve çoğu isimlerini bu kitaplarda yazmış.

Çiçek yoktan yaratılması cihetiyle Allah'ın Hâlik, Mübdi ve Mucid isimlerini gösterir. Güzelliğiyle Mücemmil ismini, ziynetiyle Müzeyyin ismini gösterir. Mükemmelen rızıklanması ve ihtiyacının karşılanmasıyla Rezzak, Mukit ve Vehhab isimlerini gösterir. Rengiyle Mülevvin ismini, suretiyle Musavvir ismini gösterir. Kendisine takılan hikmetlerle Hakîm ismini, bütün programının tohumunda yazılmasıyla Hafız ismini gösterir. Hayatıyla Muhyi ismini, ölümüyle Mümit ismini gösterir. Sanatıyla Sâni ismini, yavaş yavaş kemal bulmasıyla Mükemmil ismini gösterir. Çiçek olup açmasıyla Fettah ismini, şekilden şekile girmesiyle Muhavvil ismini gösterir. Bu çiçeği yapan elbette bilecek, bununla Âlim ismini ve gücü her şeye yetecek, bununla Kadir ismini gösterir.

Daha bunlar gibi onlarca ismi gösterir. Âdetâ bu çiçek Esmâ-ül Hüsna'nın bir kitabıdır, tezgâhıdır ve aynasıdır. Biz uzun kaçmasın diye bu kitabı daha fazla okumuyoruz. Yoksa hakkıyla okumaya kalksak üzerinde saatlerce konuşulur.

Malumdur ki bir kitap anlaşılmaz olsa onu izah edecek, anlayacak birisi gerekir. Eğer hem kitap anlaşılmaz hem de açıklayacak biri olmazsa kitabın yazılması boşuna olur.

Biraz önceki tefekkürümüzden anladın ki her varlık bir kitaptır. Ancak bizler bu kitabın yazılarını okuyamıyoruz. Belki de sen biraz önce anlattıklarımızı ilk defa duymuşsundur. **Şimdi sana sorumuz şu:**

- Bu varlık kitaplarının üzerindeki yazıları bize kim okuyacak, kim ders verecek?

Akıl bu yazıları tek başına keşfedemez. Madem keşfedemez o hâlde bu yazıları bize okuyacak ve ders verecek peygamberler lazımdır.

Yol iki: Ya peygamberler gönderilecek ve peygamberler varlık kitapları üzerinde yazılan ilahî isim ve sıfatları ve diğer yazıları bize okuyacak. Ya da bu kitaplardaki yazılar okunmadan öylece kalacak.

- *Sence Allah hangisini tercih eder?*

Yazmış olduğu kitapların okunmadan kalmasına razı olur mu ve hikmeti müsaade eder mi?

- *Eğer okutmayacak olsaydı, varlıkları böyle kitap hükmünde yaratır mıydı?*

- *Hem Allah'a bir peygamber göndermek ve kitap indirmek zor mudur ki bu kitapları muallimsiz bıraksın ve manasızlığa mahkûm etsin?*

Bak, biraz önce bir çiçeği bir parça okuduk. Ama muhtemelen sen böyle bir okumayı daha önce hiç yapmamışsındır. Bunun sebebi, senin bir peygamberin dersini dinlememen, bizimse bir peygamberin dersini dinlememiz ve ona iman etmemizdir. Bize böyle okumayı Hz. Muhammed (a.s.m.) ve ona indirilen Kur'an öğretti. Eğer onun dersine kulak vermeseydik, biz de senin gibi çiçeği basit bir varlık zannederdik. Sadece dış güzelliğine bakar ve koklar geçerdik. Ama gördün ki çiçek sadece çiçek değilmiş, ilahî bir kitap ve şiir gibiymiş.

Madem her bir çiçek ve her bir varlık böyle bir kitaptır, üzerinde çok ilahî isimler ve sıfatlar yazılmış, elbette bu kitaplardaki yazıları bizlere ders verecek muallimler gerekir. Bu muallimler de peygamberlerdir. **Peygamberlerin gönderilmesi varlık kitaplarının varlığı kadar kat'idir.**

8. Deizme göre insan kimdir, nereden gelmiş ve nereye gidiyordur?

Deizm hakkındaki bu sekizinci dersimizde yine bir deistle konuşacak ve onu kendimize muhatap yapacağız. Şimdi deist olan kişiye bazı sorular soracağız:

- *İnsan nereden geliyor, nereye gidiyor ve kimdir?*

- *Bu âlem niçin yaratıldı?*

- *Bu âlemin sahibi olan zat bizden ne istiyor?*

- *Bizlere verilen bu kadar duygu ve cihazlar nedendir?*

- *Bize verdiği nimetler karşılığında ona nasıl şükretmeliyiz ve kendimizi ona nasıl sevdirmeliyiz?*

- *Varlıklar niçin böyle nakış nakış süslenmiş, her biri farklı renklere boyanmış ve her birine farklı suretler verilmiş?*

- *Bunca masrafyapılan varlıklar niçin birkaç gün ya da birkaç hafta sonra ölüyor. Bunca masrafa yazık değil mi?*

- *Şu âlemde sürekli bir tazelenmek var. Gelen durmuyor hemen gidiyor ve yerine bir başkası geliyor. Bunun sebebi nedir?*

- *Şu âlemin merhamet sahibi olan yaratıcısı musibetlere, hastalıklara ve diğer belalara niçin müsaade ediyor?*

- *Ölümden sonra ne var?*

Daha bunlar gibi onlarca soru sorabiliriz. Bu soruların cevabını akıl bulamaz. Bulsa da doğruluğunu ispat edemez. Doğru cevapları bize ancak vahye mazhar peygamberler verebilir.

Şimdi şunu bir düşün:

Bize merhametiyle muamele eden yaratıcımız bu soruların içimizi kemirmesine ve her an bizi meşgul etmesine müsaade eder mi? Eğer ederse niçin eder? Peygamber göndermek ona zor mudur ki bizi böyle

cevapsız sorularla baş başa bırakıp aklımızı sürekli bu sorularla meşgul etsin?

Yok, hiç senin inandığın gibi değil. Bizi hiç de bu sorularla baş başa bırakmaz, aklımızı ve fikrimizi onlarla meşgul etmez. Peygamberlerini gönderir, kitaplarını indirir ve merak ettiğimiz her sorunun cevabını bizlere öğretir. **Öğretmesi onun rahmetinin, adaletinin ve hikmetinin gereğidir.**

9. Deistlerin ahireti inkâr etmesi mümkün müdür?

Deizm hakkındaki bu dokuzuncu dersimizde yine bir deistle konuşacak ve onu kendimize muhatap yapacağız. Şimdi deist olan kişiye diyoruz ki:

- *Senin iman ettiğin Allah adil midir yoksa -hâşâ- zalim midir?*

Herhâlde zalim olan bir yaratıcıya iman etmiyorsundur ve yaratıcının adil olduğunu kabul ediyorsundur.

Evet, yaratıcımız nihaysiz adildir. Ancak görüyoruz ki insan şu fânî dünyada o adaletin hakikatine mazhar olamıyor. Bu dünyada zalim izzetle, mazlum ise zilletle yaşayıp gidiyor. Hâlbuki hakiki adalet ister ki mazlumun hakkı zalimden alınsın ve zalim cezalandırılsın. Bu ise ancak ahiretin gelmesi ile mümkündür. Eğer ahiret olmazsa adalet olmaz. Adil olan Rabbimiz ise böyle bir adaletsizliğe müsaade etmez.

Demek, Allah'ın adaletine iman, ahiretin varlığına imanı gerektiriyor. Eğer ahiret varsa peygamberler de olmalı ve semavi kitaplar da gönderilmelidir. Zira ahiretteki hesabın neye göre olacağını, neyin helal neyin haram olduğunu, neyin sevap neyin günah olduğunu ancak peygamberler bildirebilir ve peygamberlerin olmadığı zamanlarda semavi kitaplar öğretebilir.

Zaten deistlerin ahireti inkâr etmesinin sebebi, ahireti kabul ettiklerinde peygamberleri ve semavi kitapları da kabul etmek zorunda kalacaklarındandır. Bizler ahiretin varlığını hazırlamış olduğumuz **“Ahirete İman”** eseriyle iki kere iki dört eder kat'iyetinde ispat ettik. Bu sebeple bu meseleye burada girmiyor ve ilgili esere havale ediyoruz. feyyaz.tv sitemize girip **“Ahirete İman”** isimli eserimizi seyredebilirsin ve mutlaka seyretmelisin!

Sözün özü:

Allah adildir, adaleti ahiretin varlığını gerektirir. Ahiretin varlığı da bize o âlemi anlatacak ve o âlemdeki saadetin sebebi olan amelleri öğretecek peygamberleri ve kitapları gerekli kılar. O hâlde diyebiliriz ki:

• Allah'ı inkâr edemeyen, O'nun adaletini inkâr edemez. Zira madem Allah'tır elbette adil olacak, zulüm ona yakışmaz.

• Allah'ın adaletini inkâr edemeyen de ahireti inkâr edemez. Zira madem adildir elbette mazlumun hakkını zalimden alacak. Madem bu dünyada tam manasıyla almıyor öyleyse bu hakkı başka bir âlemde alacak. O âlemin adı da **ahiret âlemidir**.

• Ahireti inkâr edemeyen de peygamberleri ve semavi kitapları inkâr edemez. Zira madem ahiret âlemi var o hâlde peygamberler ve kitaplar olmalı. Olmalı ki o âlemi bize tanıtsın, bizi uyarsın ve neyin yasak neyin serbest olduğunu bize bildirsin. **Demek, peygamberlerin varlığı Allah'ın ve adaletinin varlığı kadar kesindir.**

10. Peygamberliğin delilleri karşısında deistler neden suskundur?

Deizm hakkındaki bu onuncu dersimizde yine bir deistle konuşacak ve onu kendimize muhatap yapacağız. Şimdi deist olan kişiye diyoruz ki:

- Senin inkâr ettiğin nübüvvet yani peygamberlik vazifesi öyle bir meseledir ki tek bir peygamberin varlığı ispat edilse nübüvvet hakikati ispat edilmiş olur.

- Yine senin inkâr ettiğin semavi kitapların indirilmesi öyle bir meseledir ki tek bir kitabın, Allah'ın kitabı olduğu ispat edilse Allah'ın kitaplar indirdiği hakikati ispat edilmiş olur.

Bizler Hz. Muhammed (a.s.m.)'ın Allah'ın peygamberi olduğunu ve Kur'an'ın Allah'ın kitabı olduğunu, hazırlamış olduğumuz eserlerle güneş gibi parlak bir surette ispat ettik. Bu eserleri feyyaz.tv sitemize girip seyredebilirsin ve mutlaka seyretmelisin.

Çünkü sen öyle meseleleri inkâr ediyorsun ki bu inkârın hem bu dünyada hem ahirette başına çok belalar açar. Bu sebeple araştırmalı ve hakkı bulmak için uğraşmalısın. Bizler hazırlama zahmetini bir nimet bilip bu kıymetli eserleri hazırladık. Sen de: **“Ya yanılıyorsam ya peygamberler gelmiş ve kitaplar indirilmişse ya ahiret varsa benim halim nice olur?”** demeli ve mutlaka feyyaz.tv sitemize girerek bu konuda hazırlanmış eserleri seyretmelisin.

Seyrettiğinde göreceksin ki Allah peygamberler göndermiştir ve Hz. Muhammed (a.s.m.) Allah'ın peygamberidir. Yine Allah kitaplar göndermiştir ve Kur'an Allah'ın kitabıdır.

